Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

7. Aarg. Nr. 8. *Den 15. Januar 1858.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Sandhed, modsat det ydre Skin.

(Fra „the Millennial Star".)

„Dømmer ikke efter den ydre Anseelse, men dømmer en retfærdig Dom." Jesus Christus.

Der ere saare mange Tilsyneladelser i Naturen, men som ere langt fra at være Virkeligheder. Det vil derfor være indlysende, at dersom vi søge at drage rigtige Slutninger fra blotte Tilsyneladelser, og ikke fra virkelige Kjendsgjerninger, ville saadanne Slutninger være aldeles bedragerske eller falske. Nogle faa Exempler ville belyse dette.

Dersom en Person, der iagttager Solens tilsyneladende Kredsløb paa Himmelen, skulde paa Grund deraf gjøre den Slutning, at Jorden, hvorpaa han befinder sig, er stillestaaende, men at Solen løber hver Dag omkring den, ligesom Maanen, vilde hans Slutning ikke være rigtig, men feilagtig. Uagtet det seer ud, som om Solen bevæger sig omkring Jorden, sammenligningsviis som Maanen, og gaaer op og gaaer ned, er det dog i Virkeligheden Jorden, der dagligen dreier sig omkring sin Axe, og tillige gjør et aarligt Omløb omkring Solen. Paa Grund af nævnte Tilsyneladelse, bruge vi almindeligen de Udtryk, at Solen gaaer op, og at den gaaer ned. Vi finde ofte, at den hellige Skrift bruger samme Talemaade. „Retfærdighedens Sol siges at opgaae med Helbredelse i dens Vinger (eller Straaler)." „Nogle af Herrens Disciple gik til Graven ved Solopgang." „Herren lader sin Sol opgaae over Onde og Gode." „Solen var opgangen over Jorden, da Loth kom til Zoar." „Vi skulle love Herren fra Solens Opgang indtil dens Nedgang." „Solens Opgang er fra den ene Himmelens Ende, og dens Kredsløb til den anden Ende." Dette og Lignende ere alene Udtryksmaader, som ere komne i Brug og grundede paa Tilsyneladelser. Men om vi derfor skulde d ø m m e alene efter en saadan Tilsyneladen, vilde vor Dom være langt fra den virkelige, ægte Sandhed.

De samme Bemærkninger gjælde ogsaa med Hensyn til den tilsyneladende Opgaaen og Nedgaaen af Fixstjernerne. Det er i Virkeligheden vor Jord, som bevæger sig, de ere sammenligningsviis stillestaaende. Dog tale vi ifølge vedtagen

Sprogbrug om dem i Udtryk, som ikke tilkjendegive de virkelige Omstændigheder, men blot de tilsyneladende.

For nogle Aarhundreder siden bedømte Menneskene saadanne Ting alene efter Tilsyneladelser. De kjendte ikke den virkelige Sandhed. De troede og lærte, at Jorden var een stor Flade. Og dette er sandeligen ligesaa stor tilsyneladende Virkelighed nu, som det altid var. Men den virkelige Sandhed, som den yngste Begynder i Videnskaben vel veed, er, at dens Overflade er ikke flad, men rundophøiet, at Jorden (indbefattende Havet) er kugledannet i Form, dreiende sig i sin Kredsbane i Rummet, ligesom de andre Himmellegemer, og udgjør ligesaa meget en Deel af hvad der kaldes Himlene sammenligningsviis, som nogen anden Planet.

De Gamle, hvis Philosophi var, at Jorden var et fladt Legeme, troede ogsaa, at Solen og alle Himmellegemer virkeligen kom op ovenfor og dalede ned under dets Rand dagligen. Denne almindelige Tro stadfæstede de fromt med saadanne Skriftsteder, som de ovenfor anførte, og Alle, som vovede at paastaae det Modsatte (som Galileus), bleve forfulgte, sagsøgte, fængslede og straffede som Kjættere og Vantroe. Alt dette kom af, at man feilagtigen dømte efter Tilsyneladelser.

Dette er Maaden, hvorpaa mange Vildfarelser ere opstaaede og bekræftede. Siden Galilei Dage har dog Sandheden med Hensyn til denne Sag seiret i en stor Udstrækning, thi nu, omendskjøndt Tilsyneladelserne ere de samme som forhen, dømme ikke fornuftige Folk efter Skinnet, men efter denne bekjendte Virkelighed.

Saaledes, omendskjøndt Himmelens Stjerner synes at være os saa nær, vide vi dog fra mathematiske Beregninger, at den nærmeste af dem er mange Millioner Mile fjernede fra os; medens derimod Skyerne, som synes at være saa fjernt fra os, og saa nær Stjernerne, ere i Virkeligheden kun en fjerdedeels eller en halv dansk Miil over vore Hoveder.

Maanen synes for os at være en stor Deel større end Stjernerne. Dette kommer simpelthen af, at den er os meget nærmere. Alligevel vide vi, at uagtet dens større Udseende, er den i Virkeligheden betydeligen mindre.

Mange af Stjernerne synes for os at være saa nær sammen, at endog to Stjerner see ud som een, og kaldes derfor „Dobbeltstjerner;“ hvorimod de i Virkeligheden ere mange Millioner Mile fjernede fra hinanden.

Gjenstande, som ere i en lang Afstand fra os, vise sig ogsaa i forskjellige Stillinger, alt efter Jagttagerens Standpunkt. De ere ikke, hvor de synes at være. Herfra udspringe Reglerne for at finde, hvad der kaldes Himmellegemernes Paralax (d. e. Forskjellen imellem en Gjenstands sande og tilsyneladende Standpunkt). Ved hvad der kaldes Solnedgang, er Solen undertiden tilsyneladende ovenfor Horizonten, endog en Tid efter at den virkeligen er under Horizonten, og derfor virkeligen ude af Syne. Naar Gjenstande sees gjennem en Kikkert, synes de at være nær ind paa os, og ved at vende Kikkerten om, synes de at være langt borte. Naar en Jagttager forandrer sin Stilling eller Standpunkt, synes Gjenstandene omkring ham at have forandret sig. Den samme Gjenstand vil vise sig for een Jagttager at være paa eet Sted, og for en anden paa et andet Sted. Den kan ikke være paa begge Steder, og er i Virkeligheden paa intet af dem.

Saaledes ere vi paa alle Sider omgivne af Tilsyneladelser i Naturen, hvilke den overfladiske Betragter er undertiden tilbøielig til at forvexle med Virkeligheden. Det uvidende Naturmenneske kan maaskee

indbilde sig, at Solen undertiden ikke skinner, fordi der kommer Skyer imellem os og den, og forhindrer os fra for en Tid at see dens glimrende Straaler, som den dog altid udsender. Barnet, som gaaer langs henad Veien, ubekjendt med hvad en Skygge virkeligen er, kan maaskee feilagtigen forestille sig, at dets Skygge paa Væggen, eller paa Marken, er et substantielt Væsen for sig selv, som bevæger sig eftersom det bevæger sig, og staaer stille, naar det staaer stille. Sikkert er det, at altfor mange Mennesker ere, saa at sige, ikkun „Børn af en større Væxt," og dømme bestandigen efter det ydre Skin og forvexle den med Virkeligheden, idet de tage Skyggen for Væsenet, og undertiden Væsenet for Skyggen.

Tænkende Mennesker derimod — Mennesker med Viisdom og Forstand og en moden Dømmekraft, ville i alle Ting, baade physiske og moralske, jordiske og aandelige, timelige og evige, følge Frelserens Raad: „Dømmer ikke efter den ydre Anseelse, men dømmer en retfærdig Dom."

Da Herren havde forkastet Saul, at han ikke skulde være Konge over Israel, befalede han Samuel, Propheten, at salve een af Isai Sønner til at blive Konge i hans Sted. Vi læse dog (1 Samuel 16.), at Samuel saae paa Eliab (een af Isai Sønner) og tænkte: „Vissseligen er han for Herren hans Salvede." Han dømte her efter Anseelse; men Herrens Ord skete til Samuel: „See ikke til hans Anseelse eller til hans Persons Hoihed, thi jeg haver forkastet ham; thi jeg seer ikke som Menneskene see; thi Mennesket seer det, som er for Øinene (dømmer efter det Ydre), men Herren seer til Hjertet." Derpaa passerede Abinadab, Samma og syv andre af Isai Sønner forbi Samuels Ansigt; men han sagde: „Herren haver ikke udvalgt Nogen af disse." Tilsidst fremstilledes David, den yngste Søn, for Propheten; da sagde Herren: „Staae op, salv ham; thi han er den." Da blev David, den unge Hyrdedreng, salvet af Samuel, Guds Prophet, til at vorde Konge over al Israel; og „Herrens Aand kom heftig over David fra den samme Dag og fremdeles."

Blive Konger og Regenter nu saaledes valgte og beskikkede af Herren, og ordinerede af hans Prophet, som David blev? Blive Lovgivere, Dommere, Øvrighedspersoner og andre Magthavere nu udvalgte ved Myndighed fra Gud, som de bleve i gamle Dage? Blive de geistlige Embedsmænd i vore Dage kaldte af Gud, ligesom Aaron og alle Guds sande Tjenere ere blevne lige siden Verdens Begyndelse? Ak, nei! Menneskene have i Aarhundreder seet efter den ydre Anseelse; — de „Magter, som ere," (eller rettere de, som have opkastet sig selv,) have taget sig den Myndighed til at gjøre, hvad Samuel ikke gjorde, nemlig at udvælge deres „Eliab'er" — Candidater efter deres eget Indfald, enten paa Grund af disses Formue og Storhed, deres Stilling og Forbindelser, deres Indflydelse og Magt, deres Lærdom og verdslige Viisdom, eller noget Andet, som kan komme under Benævnelsen „udvortes Anseelse."

Hvor altfor tilbøielige ere ikke ogsaa Menneskene til at dømme Individernes moralske Charakteer efter det Udvortes, og hvor sjelden dømmes der en „retfærdig Dom!" Forfinede Sæder og smigrende Ord vildlede ofte Dømmekraften. Glatte Ord faae ofte Indflydelse over somme Gemytter, og kunstlet Tale leder hyppigen de Uagtsomme til Fordærvelse og Skam. Hvor mange uforstilte Sjæle ledes ikke paa Afveie ved en underfundig Skjelms søde Tale og blændende Ydre! Dette vilde ikke skee, dersom man fulgte Frelserens Raad: Dømmer ikke efter den udvortes Anseelse, men dømmer en retfærdig Dom."

I de Helliges Forsamling er det ogsaa muligt at blive bedragen af det ydre Skin. Et Menneske kan bekjende sig at være en Hellig, og dog være en Hykler. „Alt er ikke Guld, som glimrer," endog i Guds Kirke. Dersom Retskaffenhed og Charakteerfasthed findes nogensteds, saa findes de sikkerligen der; men alle Mennesker ere ikke hvad de bekjende at være, eller endog synes at være. Der fandtes en Judas iblandt de udvalgte Tolv — en Lucifer iblandt de himmelske Fyrster; og vi maae visseligen ikke vente at finde de Helliges Kirke aldeles fri for falske Brødre. Simplere Metal kan forgyldes og bedrage Øiet. Kjærlige Udtryk kunne bedrage Hjertet, og gjør det ofte. En Mand, som bekjender sig at være en Guds Hellig, kan maaskee tale meget forstandigen og flydende om de Ting, som vedkomme Guds Rige, og uagtet al hans Snakken, være meget ond af Hjertet. Han kan maaske prædike og give Raad liig en Engel, og bede med al mulig Alvor og tilsyneladende Oprigtighed, og dog være en Hykler og Skrømter. Ak, det faldne, feiltagende „Menneske seer efter den udvortes Anseelse, men Herren seer til Hjertet."

Hvor nødvendigt er det ikke altsaa, at de Hellige, iblandt andre Gaver, ogsaa skulde besidde den Gave „at bedømme Aander!" thi, ligesom Apostelen sagde med Hensyn til de Dage, hvori han levede, saaledes kunne vi ogsaa sige i Henseende til disse sidste Dage: „Mange forførerske Aander ere gangne ud i Verden." Og vi maae være agtpaagivende, og „ikke troe enhver Aand, men prøve Aanderne, om de ere af Gud." Og hvorledes skulle vi prøve dem, undtagen ved Guds Aand? Det er den eneste Maade, hvorpaa vi kunne dømme en retfærdig Dom. Dersom vi prøve paa at dømme ved vor egen feilende, uoplyste Dømmekraft, ere vi udsatte for at blive vildledte og bedragne ved det udvortes Skin.

Det hænder ofte, at man dømmer en Andens Charakteer fra et eller andet særstilt Træk eller en eller anden enkeltstaaende Handling af hans Liv; men en saadan Dom er uretfærdig og uforstandig. Det er en Mands Liv og Forhold i det Hele, og ikke et enkelt Træk, eller en eneſtaaende Handling, som udgjør Maalestokken for hans Charakteer. Det er efter Hovedsummen af et Menneskes Liv og Gjerninger, at Alles store Dommer vil een Gang udtale den sidste Kjendelse; og det er alene efter et saadant Princip, at de Hellige skulde bedømme hverandres Værdighed eller Uværdighed.

Atter, see vi Gjenstanden fra et andet Synspunkt, maae vi bemærke, at det er ligesaa nødvendigt at vi vogte os for at dømme Guds gode og sande Hellige efter det ydre Skin af deres Handlinger osv. Ligesom vi ikke hastigen skulle gjøre en Mand til „en Synder for et Ords Skyld," saa skulde vi ogsaa være sene til at fordømme en Mand for en tilsyneladende slet Handling. Det, som ved første Øiekast kunde synes at være urigtigt, kan maaskee i Virkeligheden faae et rigtigt Udfald. Endogsaa i Ord eller Handlinger, som ikke i sig selv ganske kunne forsvares, kan man urigtigen bedømme Bevæggrundene, tage feil af Hensigterne, misforstaae Øiemedet. Og Handlinger, som i sig selv ere gode, bedømmes ofte urigtigen af overfladiske Dommere. Mistanken er et slimet, grøn-øiet Uhyre, hvis Blik altid har en kold og visnende Indflydelse. For de Ildesindede og Onde synes alle Ting ondt; ligesom alle Ting har et guult Skjær for den Guulsottige.

Selv Jesus, som kom ind i denne vor Verden i den udtrykkelige Hensigt at velsigne Menneskeslægten, og som bestan-

digt under sine Omvandringer gjorde godt, var udsat for mange Ubehageligheder i saa Henseende. Hans Ord bleve eritiserede og hans Handlinger noie udspeidede af dem, som søgte at finde Noget, der kunde fordømme ham. Da han udførte en Helbredelsesgjerning paa Sabbaten, bebreidede de skinhellige Jøder ham, at han derved brød Sabbaten, hvortil han svarede: „I omskjære et Menneske, og han annammer Omskjærelsen paa Sabbaten, paa det Mose Lov skal ikke brydes, ere I da vrede paa mig, at jeg haver helbredet et Menneske paa Sabbaten? Dømmer ikke efter udvortes Anseelse, men dømmer en retfærdig Dom." Joh. 7, 22—24. Der siges ogsaa om Jesus paa en bespottende og foragtelig Maade: „See, en Fraadser og en Viindranker, Tolderes og Synderes Ven!" Han ansaaes som en Selskabsbroder til Skjøger og Personer af den laveste Charakteer i Samfundet. Men de bedømte ham urigtigt. Han kom for at frelse Menneskeslægten og føre dem ind paa Lysets og Dydens Sti. Han kom for at frelse „det Fortabte," ja, „de fortabte Faar af Israels Huus." Han kom som den store „Sjæle-Læge," for at helbrede de sørgende Sønner og Døttre i Israel. Han kom ikke for at kalde „de Retfærdige, men Syndere til Omvendelse." Hvorledes kunde han udføre denne Mission, hvis han ikke kom i Berørelse med saadanne Personer i Samfundet, som meest behøvede hans Hjælp? Antog Jordens Store ham? Annammede de selvretfærdige Skriftkloge og de stolte Pharisæer hans Underviisning og Raad? Nei; de stødte ham fra sig med Foragt og Bespottelse og udloe ham. De vilde hverken agte paa ham, eller det Evangelium, han kom for at forkynde. Men de ydmyge Fattige modtoge ham med Glæde; de foragtede „Toldere og Syndere," hvem han begunstigede med sin Nærvarelse og Underviisning, lyttede til hans Ord, og mange af dem troede og adlød hans Evangelium. „Sandelig siger jeg Eder," sagde han til de Ypperste-Præsten og Folkets Ældste, „at Toldere og Skjøger gaae for Eder i Guds Rige."

Dersom de Hellige ønske at følge deres Herres Fodspor, og ligesom han, prædike Evangeliet for de fattige og ulærde Menneskeborn, om endog Nogle af deres Tilhørere ere af de Laveste og de meest Nedsunkne i Samfundet, maae de vente at møde den samme Bebreidelse og Foragt, og at man paa en bespottende Maade vil pege Fingre ad dem, eftersom de vandre fra Sted til Sted. Og just de Personer, som paastaae at være Christenhedens lønnede Lærere, og Sædernes Ordnere og Vogtere, ere netop de, som ville raabe høiest mod de Hellige, at de ere Synderes Venner, endskjøndt hine Mænd ere de sidste til at række en hjælpende Haand til Saadanne, som, fordi de have sunket dybt i Synd og Fordærvelse, meest behøve Hjælp og Frelse.

Dersom da Verdens store Frelser, hvis Ord vare rene, og hvis Levnet var ulasteligt, maatte udstaae de Skinhelliges og Mistænksommes og Fordomsfuldes skarpe Dadel og falske Bedømmelse, saa kunne hans Efterfølgere ikke vente at undgaae en saadan Behandling. Hvis de Hellige har Christi Sind, saa kunne de hæve sig over alt Saadant, thi de ville da være i Besiddelse af en Aand, som er saa langt over den Aand, der er i Verden, som Himmelen er over Jorden, eller over Helvede. Eftersom det derfor er umuligt, ifølge sand („mormonsk") Philosophi for en lavere Aand at fatte og bedømme en høiere, saa kan det ikke ventes, at Verdens Dom angaaende de Hellige eller deres Principer og Bevæggrunde kan være anderledes, end hvad den er — nemlig støttet paa Tilsyneladelser; thi en uretfærdig Verden kan ikke dømme

retfærdigen om Guds Folks Foretagender. Den Dadel og Bagvaskelse, de onde og falske Rygter, som bestandigen flyve omkring i Verden om de Helliges og Guds Riges og Kirkes Autoriteters Ord og Handlinger, Bevæggrunde og Hensigter, Charakteer og Levnet, afgive overflødigt Vidnesbyrd til Beviis for denne Kjendsgjerning. Hvad kjender Verden med al dens Viisdom angaaende Guds store Værk, som nu er igjen begyndt og grundlagt paa Jorden? Aldeles intet! Vore Fjender maae snakke og formode og dømme efter det ydre Skin, og det er alt. At forvente en retfærdig Bedømmelse af dem, er forgjæves, fordi de ere ikke paavirkede af Retfærdighedens og Sandhedens Aand, men desværre af den samme Aand, som forledte deres Fædre til at forfølge Oldtidens Propheter, korsfæste Guds Søn, og som har gravet en Martyrs Grav for mere end een i denne sidste og største af alle Uddelinger.

Dagen nærmer sig alligevel hurtigen, da Himmelens Gud skal uddele til Alle, baade Hellige og Syndere, den Løn de have fortjent. Dom vil vorde lagt til Maalesnoren, og Retfærdighed til Rettelodbet. Alle Hjerters Hemmeligheder ville da være aabne for hans Øie, der „ikke seer som Mennesket seer;" han vil „ikke dømme efter den ydre Anseelse, men dømme en retfærdig Dom."

Præstedømmet.

(Fra „the Millennial Star.")

(Fortsat fra Pag. 103.)

Og nu nogle Ord om det melchisedekske Præstedømme, hvilket indeslutter i sit Omraade en Ældstes Embede. I Pagtens Bog, Side 12, § 3, læse vi: „De Ældstes Embeder henhøre under det melchisedekske Præstedømme. Det melchisedekske Præstedømme har Ret til Præsidentskabet og Magt og Myndighed over alle Embeder i Kirken, i alle Verdens Tidsaldere, til at gjøre Tjeneste i aandelige Ting." Side 13 § 9: „Det høiere eller det melchisedekske Præstedømmes Magt og Myndighed er, at have Nøglerne til alle de aandelige Velsignelser i Kirken — at have Adgang til Himmeriges Riges Hemmeligheder — at Himlene aabnes for dem — at have Samfund med de Førstefødtes Forsamling og Menighed, og nyde Gud Faderens og Jesu Christi, den nye Pagtes Midlers, Samfund og Nærværelse." Heraf see vi, at det er dette Præstedømmes Bestilling at have Nøglerne til de aandelige Velsignelser i Kirken — lægge Hænder paa — helbrede de Syge ved Guds Kraft — meddele den himmelske Skjenk, den Hellig-Aands Gave — prædike det evige Livs Evangelium til en fortabt Verden — have den Forret at modtage Himmeriges Riges Hemmeligheder — faae Himlene aabnede for sig, ligesom for Stephanus fordum, som stirrede op i Himmelen og saae Jesus ved Guds høire Haand; eller ligesom Paulus see Ting, som det ikke er tilladt at udsige — at blive fyldte med den Hellig-Aand og forstaae Hemmelighederne i Verdenerne ovenover os — ved Troens Kraft at have Samfund med de Førstefødtes Kirke i Himmelen,

med Gud Fader og med Jesus, Midleren.

Her er altsaa en Magt, som, naar den tales om, faaer de sekteriske Lærere til at staae forbausende, farver deres Aasyn blege med Vrede, og opirrer dem til Mord og Blodtanker. Ja, Leiesvendene, der omgive os, skjælve af Frygt og rase, naar de høre tales om et af Gud inspireret Præstedømme.

Præstedømmet i Jesu Dage besad de samme Privilegier og Kræfter. Paulus, da han skrev til de hebraiske Hellige, siger: „Men I ere komne til Zions Bjerg og til den levende Guds Stad, til det himmelske Jerusalem og til Englenes mange Tusinde, til de Førstefødtes Forsamling og Menighed, som ere opskrevne i Himlene, og til Gud, Alles Dommer, og til de fuldkommede Retfærdiges Aander, og til Jesum, den nye Pagts Midler.“ Som forhen bemærket, den Magt, som dette Præstedømme, i dets forskjellige Virkekredse og Grader, besidder, er netop den samme, som Jesus forundte i hans Dage. Hans Apostler vare næst efter ham i Magt; og stor var den Myndighed, han gav dem. Petrus sagde: „Du har ikke løiet for Mennesker, men for Gud.“ Da faldt Ananias livløs om; og hans Hustru deelte den samme Skjebne. Paulus sagde: „O, Du Djævels Barn, fuld af al List og af al Skalkhed, al Retfærdigheds Fjende! vil Du ikke lade af at forvende Herrens de rette Veie? Og strax blev Elimas, Troldkarlen, slagen med Blindhed. Og Jesus, som havde en større Magt, end hans Apostler, kunde nærme sig Graven, og ved Guds mægtige Kraft raabe: „Lazarus, kom ud!“ Altsaa, ved Præstedømmets hellige Magt kunde de Døde opstaae og komme ud af Graven. Det var ved den samme Magt, at Elias adskilte Jordanens Vande — at Moses slog Klippen, saa at Vandet udstrømmede, og ligeledes plagede den ægyptiske Konge ved at forvandle Floderne til Blod, og Støvet til Utøi, og ligeledes forskrækkede Ægypterne ved at indhylle dem i Mørke. Ogsaa Enoch besad denne Magt og anførte ved den Guds Folk, da deres Fjender kom til Strid imod dem. „Han talte Herrens Ord og Jorden skjælvede og Bjergene flyede paa hans Bud, og Floderne dreiede sig ud af deres Løb; og Løvens Brøl hørtes ud af Ørkenen; og alle Nationer frygtede saare, saa kraftfulde vare Enochs Ord, og saa stor var Sprogets Kraft, som Gud havde givet ham. Der kom ogsaa et Land op af Havets Dybde; og saa stor var Guds Folks Fjenders Frygt, at de flyede og stode langt borte, og gik ud paa det Land, som kom op af Havets Dybde; og Landets Kæmper stode ogsaa langt borte.“

Abraham, som ogsaa fik dette Præstedømme, var en Astronom; og saa langt overgik han Professorerne i denne Videnskab, (endogsaa i denne vor Tid,) at det blev ham tilladt at skue Kolob, Guds Residens. Ved Præstedømmets Magt, med hans Hjerte svulmende af Taknemmelighed, hans Sind oplyst af den Hellig-Aands oplivende Indflydelse, og hans Syn styrket af den Almægtiges Kraft, kunde han gjennemskue den blaa Himmelhvælving — ind i Rummets grændseløse Egne — ind i Høiden og Dybden af Uendeligheden — og kunde opdage Planeternes Bevægelser i deres Baner, Verdenernes Kredsløb — kunde opdage i Rummets fjerne Egne Himmellegemer, og forstaae deres Tider og Omgange, ligesaavel som deres forskjellige Herlighedsgrader og Udviklings-Trin.

Ved at overveie en saadan Magt som denne, vender sig den, som troer paa ægte Christendom og et af Himmelen bemyndiget Præstedømme, med Afsky bort fra det sekteriske Præstebedrags Daarlighed, hvis

Historie er en Beretning om Elendighed og om Forbrydelse og om Blod.

De, som have annammet af det evige Præstedømme, som er uforanderligt i sin Natur, og guddommeligt i sin Virkning, besidde et Embede, som aldrig vil ophøre. Og naar den store Bygning, opført af Skinhellighed, blind Iver, Ufordragelighed og Forfølgelsessyge falder til Jorden, skal Enochs, Melchisedeks, Mose og Jesu guddommelige Præstedømme vedblive at regjere i Guds Rige; og dets Magt, Kraft, Indflydelse og Herlighed skal aldrig faae Ende.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Januar.

Af vedføiede statistiske Rapport, sees, at i forrige Aars sidste Halvaar ere 623 Medlemmer tillagte Kirken ved Daab, hvilket viser, at Herren i rigeligt Maal har velsignet sine Tjeneres Bestræbelser i at udbrede Guds Riges Evangelium, og for hvilket ham tilkommer Priis og Ære. Paa den anden Side see vi, at 302 Medlemmer ere afskaarne, hvilket viser, at der har været en Renselsestid for Kirken, hvilken ogsaa naturligen maatte finde Sted og beviser, at Reformationens rensende Aand har gjort sit Arbeide, og ligeledes, at Præstedømmet har opfyldt sine Pligter i saa Henseende. — Evangeliet, siger Skriften, er det Net, der samler af alle Slags Fisk, baade Gode og Onde; de Gode vise snart ved deres Gjerninger, at de have annammet og ere i Besiddelse af den rette Aand; de Onde ere derimod ikke blevne bestandige i Sandheden, deres sande Charakteer er bleven opdaget, og de ere blevne udkastede. Endvidere siger Skriften: „Naar Nogen hører Rigets Ord, og forstaaer det ikke, da kommer den Onde og river det bort, som er saaet i hans Hjerte; denne er det, som er saaet ved Veien; men det, som er saaet paa Steengrund, er den, som hører Ordet, og annammer det strax med Glæde, men han haver ikke Rod i sig, og bliver kun ved til en Tid; men naar Trængsel eller Forfølgelse kommer for Ordets Skyld, forarges han strax. Men det, som er saaet iblandt Torne, er den, som hører Ordet; og denne Verdens Bekymring og Rigdoms Forførelse qvæler Ordet, og det bliver uden Frugt. Men det, som er saaet i god Jord, er den, som hører Ordet, og forstaaer det, som ogsaa bærer Frugt, Een hundrede Fold, en Anden tredsindstyve Fold, en Anden tredive Fold."

Vi glæde os i de Trofaste og Frugtbærende og takke Herren for dem; vi anerkjende deres Bestræbelse i at gjøre det Gode, til Velsignelse for dem selv og Andre. De have troligen understøttet os i vore mangehaande og ansvarsfulde Pligters Opfyldelse; de have været villige til at adlyde og udøve Herrens Raad, Bud og Befalinger, som Tid efter anden have været dem givne, og de skulle høste Lønnen derfor baade i Tid og Evighed. — De have den glade Bevidsthed at have gjort, hvad de kunde, ifølge deres Evne og Leilighed, og som Følge deraf have de følt en forøget Fylde af Herrens Aand, Lys og Kundskab, Glæde og Fred, i Frelsens og Saliggjørelsens Evangelium; da derimod de, som have været forsømmelige og ligegyldige i

deres Bøn, i deres Gudsdyrkelse og øvrige Pligters Opfyldelse, har efterhaanden tabt Aandens tilskyndende og oplivende Indflydelse og lidt Skibbrud paa deres Tro.

Vor Formaning til de gode og trofaste Hellige er derfor: Lærer af de Sidstes Erfaringer, og holder Eder nær til Herren i Bøn og Paakaldelse, at I altid kunne have tilstrækkeligt af hans Aand til at hjælpe og understøtte Eder til i dette nye Aar med stadige Trin at skride fremad paa Livets og Saliggjørelsens Vei, saa at I kunne blive beredte til at taale og gjennemgaae, hvad der end skulde møde Eder for Evangeliets og Sandhedens Skyld. Erindrer, at Herren den Almægtige vil være Eders Hjælper, og sætter Eders fulde Tillid til, at han vil føre sine trofaste Børn igjennem enhver Ildprøve, give dem Seier over deres Fjender, baade aandelige og legemlige, og tilsidst frelse dem i sit Rige.

Det forgangne Aar var rigt paa Begivenheder, baade for Guds Rige og for Verden, og disse to Partier ville gaae sin fremtidige Skjæbne imøde; det Første til Seier og Anerkjendelse, det Sidste til Undergang og Forkastelse.

Et nyt Tidsafsnit for Zion eller Guds Rige er begyndt; vore Fjender have opkastet det store Hovedspørgsmaal, om vi skulle have nogen Tilværelse paa Jorden som et Folk, og da det er mislykkedes dem hidindtil at bekjæmpe os med aandelige Vaaben, have de med Alvor atter taget sin Tilflugt til de hidindtil feilslagne Forsøg ved Vold og Sværd at bekæmpe, forjage og, om muligt, ganske at udrydde os.

Den forbigangne Erfaring burde have lært vore Modstandere, at det er forgjæves at stride mod det Sidstedages Værk, men det viser sig, at de endnu ikke have faaet deres Øine opladte for Sandheden af de prophetiske Forudsigelser og de himmelske Aabenbaringer om hvad der skal skee i disse sidste Dage; og vi beklage meget, at de i deres Blindhed stride imod Gud. De ville trænge Guds Børn, men Dagen er ikke fjern, da de selv skulle vorde trængte af Herrens Grumhed; thi han har sagt, at han vil træde Persekarret i sin Vrede; thi Jordens Druer ere modne til Høst. Vi have Aarsag til at fryde og glæde os, fordi Tiden er kommen til Zions Grundfæstelse og Forløsning; og om vi end skulle trænges en liden Tid, saa vide vi, at Herren den Almægtige skal antage Riget og Magten og Herredømmet, og de, som have gjennemgaaet Trængslerne, skulle leve og regjere med ham i Tid og al Evighed. Joh. Aabenb. 7, 13. 14. 11, 15. 17. 14, 18—20. 16, 17, 18, 19, 20, 21 og 22 C. C.

Vi anbefale til de Ældstes Betragtning nedenstaaende sunde, rigtige og lærerige Bemærkninger fra Præsidentskabet i Liverpool, angaaende

Ordination og Beskikkelse.

Ingen har Ret til at tjene i Evangeliets hellige Stikke, undtagen han er ordineret dertil. Heller ikke kan Nogen beskikkes til at præsidere over dem, der have denne Ret, uden selv at have den samme Myndighed. Ordination og Beskikkelse ere efter Udtrykkenes almindelige Betydning to forskjellige Ting. Den ene giver en Mand Myndighed til at handle, og den anden stiller ham i en Plads, hvor han kan udøve den givne Myndighed. Mange ere ordinerede til det hellige Præstedømme og have maaskee i mange Aar havt den Rettighed til at gjøre Tjeneste i Evangeliets Stikke, før det fordredes af dem, eller de havde nogen Leilighed til at udøve den. En Be-

stikkelse til at virke i Guds Rige indbefatter derfor ikke nødvendigviis en Forøgelse af Myndighed i Guds Præstedømme. Ordinationen meddeler Mennesket visse Rettigheder, som ere evige i deres Natur, og som ville vedblive med ham, saa længe som han ikke forspilder dem ved sin egen Opførsel; men en Beskikkelse er en ganske anden Ting; idet den giver den Beskikkede en midlertidig Brug eller Udøvelse af hiin evige Myndighed og Forrettighed. Det beroer paa Omstændighederne, om Beskikkelsen skal vare en Uge, en Maaned, et Aar eller længere, og saa ophøre. Men hvo opfatter og vurderer dette retteligt?

Vi berøre dette, fordi Mange have endnu ikke lært Forskjellen imellem Stilling og Myndighed. Nogle have endog fæstet mere Vigtighed til deres Stilling som præsiderende Embedsmænd, end til deres virkelige Myndighed i Præstedømmet. En Beskikkelse har for Mange været en Anstødssteen, over hvilken de have faldt, og aldrig været istand til at reise sig igjen. Mange ere nyligen blevne beskikkede til vigtige Pladse i de europæiske Missioner, og vi haabe, at det aldrig skal gaae saaledes med Nogen af dem. De Bemærkninger, vi gjøre i denne Henseende, gjælde i Særdeleshed dem af de Ældste, der ere beskikkede til at vaage over Christi Hjord som Præsidenter og Hyrder, og vi ønske dem paa det Oprigtigste al Velfærd og Fremgang.

Nogle have følt sig selv ligesom ophøiede over deres Brødre, fordi de bleve kaldte til at præsidere over en Green eller en Conference; og de have tilladt en overmodig Aand at faae Indpas hos dem — en Aand, som gjør dem skinsyge for deres Myndighed, og derved anstødelige for Folket, over hvilket de vare satte til at præsidere. En saadan Aand leder til Hovmod, Anmasselse og Undertrykkelse, der viser sig ved Partiskhed i Bestyrelsen — Charakteertræk, der ikke alene ere uforenelige med en Guds Tjeners Kald, men ogsaa afskyelige for enhver trofast Hellig, som nyder Guds Aand. Naar en præsiderende Ældste har saadanne Følelser i sit Hjerte, bortvendes alle gode Menneskers Følelser fra ham; han taber sin Indflydelse over dem og følgeligen Magten til at gjøre dem godt. De Faa, som adlyde ham og tage hans Raad, gjøre saa af blot Pligtfølelse, paa det at Regjeringsordenen maa bevares, og de selv gaae frie for Opsætsighedens Følger. En præsiderende Ældste kan saaledes gjøre sin Stilling til en Forbandelse for sig selv, og blive en Anstødssteen og en Forbandelse for Folket — netop det Modsatte af Hensigten med hans Kald og sammes Aand.

Paa den anden Side, naar en Person ophøies, da er det just den rette Tid for ham at være ydmyg. Y d m y g h e d e r d e n **eneste Vei** t i l O p h ø i e l s e. Der staaer skrevet: „Hvo sig selv ophøier, s k a l f o r n e d r e s." Lad derfor Ingen kræve Ære fra sin Stilling, men vide, at Æren ligger i den flittige og trofaste Opfyldelse af de Pligter, som tilhøre hans Stilling, og den Belønning, som faaes, vil være for virkeligen ydet Tjeneste.

Mænd røbe deres Følelser paa forskjellige Maader; og jo høiere deres Stilling er, desto lettere opdages deres Feil. Somme have følt — naar de eengang have været kaldte til at præsidere over en Green eller en Conference, at de aldrig kunde indtage en lavere Stilling, uden at det skulde vorde en Beskjæmmelse for dem, eller at det i det Mindste var en stor Nedladelse fra deres Side. Denne Anskuelse af Sagen er aldeles urigtig og uforenelig med Sandheden og Tingen i sig selv; og naar den er rigtig forstaaet, vil den, som er virkelig værdig en Beskikkelse, være ligesaa villig til at aflevere den til sin Foresatte som at modtage den af ham, naar Omstændighe-

derne fordre det. Pligterne af det mindste Embede ligge indenfor Omraadet af hans Myndighed, og han skulde føle ligesaa fri i sin Aand til at udføre dem, som det høieste Embedes Pligter. Naar han føler paa denne Maade, føler han ret; han er bøielig og lydig, og kan med Sandhed sige: „Skee ikke min Villie, men din!“ Naar Ældste føle, at de, fordi de have været Præsidenter over Conferencer, ikke kunne gjøre Tjeneste som Forstandere over Grene, eller som omreisende Ældste, eller hvad der monne kræves af dem, forvente vi, at den næste Ting, vi høre fra dem, er, at de ikke kunne øve Tro, fordi den er det første Princip i Evangeliet, og at de ere saa langt over det, at det vilde være en ydmygende Fornedrelse, at nedlade sig dertil, endskjøndt der siges os, at naar det Fuldkomne kommer, vil Troen fremdeles vedblive. Indtil Manden, ligesom Jesus, bliver Frelser for en Verden, maa han ikke have imod at nedstige, som han gjorde, under alle Ting, og lære, at sand Storhed lægges for Dagen ved virkelig Nedladelse.

De Ældste, som nu indtræde paa deres Arbeidsmarker i Aar, ville vorde overordentlig velsignede af Herren, dersom de ville bevare hans Aand hos sig. Den nærværende Tid er et vigtigt Afsnit i det sidstedages Værks Historie; og Beskaffenheden og Vigtigheden deraf vil hurtigen forøges i Vigtighed for Jordens Nationer. For at blive duelige som Guds Tjenere og Zions Forsvarere, behøve Mænd at være fyldte med Inspiration fra Gud og Evighedens Aabenbaringer. Ingen Andre end saadanne ville kunne fatte den Almægtiges Gjerninger og hans Foretagender iblandt Nationerne. Hans Kraftes Dag er forhaanden, og kun Faa ville vorde i Stand til at taale den. Vi glæde os i at vide, at der gives mange trofaste og dygtige Arbeidere i Herrens Viingaard. De, som ere beskikkede til at præsidere, ere ikke de eneste, der skulle blive velsignede; men alle trofaste Ældste skulle høste deres fulde Belønning, dersom de ikke forsage.

Brev fra Utah.

Fra Søster M. L. Lautrup, som udvandrede herfra i Foraaret 1856.

Farmington i Davis County, Utah Territorium, den 24de Juli 1857.

Mine elskelige Søskende!

Jeg kunde ikke modstaae min Lyst at skrive til Eder, fordi jeg veed, at I alle glæde Eder ved at høre fra Zion — fra Eders Hjem — og jeg kan ogsaa sige, at jeg længes inderlig efter at høre fra Eder, fra det lille Danmark, og faae at vide, hvo der har fundet Naade for Herren at vandre hjem i Aar; og det kunde interessere mig at vide, om Nogen af mine Venner eller Bekjendte ere indkomne i Menigheden; thi jeg veed, at Herrens Værk gaaer frem med Kraft Dag for Dag, og det glæder mig inderligt at høre det gode Vidnesbyrd, som bestandig gives de danske Hellige. Dog vil jeg sige til Brødre og Søstre: Bliver ikke stolte ved at høre Eders Roes, at I derved skulde forglemme Eders Pligter. Broder Haight skriver i et Brev til sin Kone, at han glæder sig over sin Mission, over den Tro, som de Hellige udvise ved deres Lydighed imod alle Herrens Bud og Befalinger, som udgaae igjennem hans Tjenere. Han siger, at trofastere

Hellige kunne ingensteds findes; og min Bøn er til Herren, at I saaledes bestandig maae vedblive at gaae frem og voxe i Tro og Lydighed til Herrens Befalinger, da ville I vorde velsignede baade for Tid og Evighed og Eders Navne ærede iblandt Zions Indbyggere.

Jeg har endnu ikke havt Leilighed til at give Eder nogen Beskrivelse om Egnen her, om Bjergenes skjønne Dale; thi naar man kommer her og betragter den skjønne og storartede Natur, finder man det altsammen mærkværdigt. Saltsøstaden ligger i en yndig Dal, omringet af høie Klipper, der danne ligesom en Vold omkring den. Staden er ikke saa tæt bebygget, som Stæderne i Danmark; alligevel rummer den adskillige tusinde Indvaanere. Husene ligge saa langt fra hverandre, at Hver har deres Have og større eller mindre Stykke Jord, og Mange have flere Acres Land udenfor Staden. Gaderne ere brede, men ikke brolagte. Fortougene ere Alleer, beplantede med Træer, og langs med Træerne, paa begge Sider af Gaderne strømme, liig rindende Bække, det klare Vand fra Bjergene, hvilket er friskt og velsmagende, og det er mærkværdig at see op ad de høie Bjerge, som paa mange Steder ere bevoxede med Skov, hvor man kjører hen og henter Tømmer og Brænde. Qvæget gaaer altid løst omkring, og det seer besynderlig ud, naar man staaer lidt i Frastand, at see Heste, Køer, Faar og alt Slags Qvæg at gaae i Græsgang paa Bjergene, som paa mange Steder ere meget steile, men de ere saa vante til at løbe op og ned, saa det er ingen Ting for dem. Det er ikke alene i Saltsødalen, at det er saaledes, som jeg har beskrevet, men ogsaa i de øvrige Dale; thi i hvilken Stad eller Bye, man end kommer, har man Bjerge omkring sig. Paa enkelte Steder findes der svovlholdige Bjerge, hvorfra udrinder koghedt Vand. Jeg har reist forbi et saadant Sted imellem Saltsøstaden og Farmington. Folkets Klædedragt ligner meget de Danskes; især Damernes; de bruge meget runde Hatte; Mændenes Klædedragt ligner meget Sømændenes, deri, at de om Sommeren til hverdags bruge kulørte Skjorter, baade af Sirts og Jaconet, og om Vinteren uldne; de gaae ikke saa meget med Frakker; de bruge Straahatte og graa og brune Plydshatte. Deres militaire Dragt er mørkeblaa Frakke med gule Knapper og gule Snorer, mørke Beenklæder med høirøde Striber, høirødt Skjærf, og nu have de faaet et nyt Slags Hatte af sort Filt og Silkeplyds, prydede med sorte Fjædre; de ere runde og gaae op i en Spids, liig en Sukkertop, men see raske ud.

Nu mine Brødre og Søstre har jeg givet Eder en lille Idee om Dalen og Folket. Det er Alt i Korthed, men dog nok for at I kunne danne Eder et Begreb derom; men jeg tænker, om een af de danske Digtere eller Skribenter kom her, vilde de faae Stof nok til deres Poesi, og de vilde gjøre en lang Beskrivelse over det, som jeg har berørt i Korthed.

Climaet er sundt og behageligt, og det viser sig i Folkets Udseende; Sundhed er almindeligen herskende. Man seer overalt en skjøn og kraftig Ungdom opvoxe til Herrens Ære, opdraget under Præstedømmets Kraft og Velsignelse; disse ere Zions Styrke; de ville fremrulle Herrens Værk med Kraft. Lykkelige ere de, der ere værdige til at blive fødte her under saadanne Velsignelser; de opvoxe her ukjendte med de mange Slags Laster, med al den Synd og Ugudelighed, som hersker i Verden; de ere frie for de falske Traditioner, ubekjendte med den sekteriske Verden og dens forvendte Lærdomme, de blive veiledte ved Jesu Christi rene Lære, ved Zions hellige Love — og naar jeg her seer de unge, raske Drenge, som kunne more dem i al

Uskyldighed, idet de ikke kjende de Fornøielser, som ere i Verden, hvor Ungdommen, naar den skal more sig, tumler hen i Lastens Vrimmel, som leder til al Vederstyggelighed, til Drukkenskab og uteerlige Laster, ja, naar jeg overtænker alt dette, bløder mit Hjerte ved at tænke paa min unge Broder, som staaer i Verden. — O! at mine Bønner, som opstige tidlig og seent for ham, maae tilsidst formaae saa meget hos den evige Fader, at han maa oplade hans Forstands Øine for Evangeliets Sandhed, at han maa blive løst fra de Lænker, der binde ham, og udfriet, før de store Domme komme over Nationerne — hvo skal da undflye Herrens Vredesdom? thi naar de Retfærdige neppeligen undkomme, hvorledes skal da Synderen og den Ugudelige bestaae iblandt Nationerne? De have ingen Propheter iblandt sig, som kunne advare dem om de kommende Ting. De troe heller ikke Prophetierne, som ere skrevne i den hellige Skrift om det, som skal opfyldes i denne Slægt. Her lader Herren sit Folk advare ved Propheter om at bygge Forraadshuse og indsamle al Sæd i de frugtbare Aar, at de kunne være beredte imod den store Hunger, der skal komme over Jorden, saa stor, som den aldrig nogensinde før har været. O! gid dog, at alle Oprigtige af Hjertet maatte finde Naade for Herren til at faae deres Øine opladte for Sandheden, inden den Tid; derfor, Brødre og Søstre, I, som Herren har benaadet med at skue Lyset, værer trofaste til at holde Herrens Bud og Befaling, og adlyder hans Tjeneres Raad og Veiledning i alle Ting, og haver Nidkjærhed og Frimodighed til at proclamere Evangeliet for Eders Medmennesker, og sætter Eders Tillid og Haab til Herren, og giver ham Æren for alle Ting, da haver I Intet at befrygte; thi Israels Gud er med Eder alle Dage; hans mægtige Arm er udrakt over sit Folk, og han har lovet at frelse alle dem, som ere ham lydige.

Jeg er glad og taknemmelig til Herren, at jeg blev udfriet, og formedelst hans Hjælp har udstaaet den lange Reise; endskjøndt jeg ikke ganske har forvundet den endnu, og paa Grund af Sommerens Varme lider jeg af og til meget i mit Hoved; thi Sommeren her er meget varmere end i Danmark; dog troer jeg ved Guds Hjælp ogsaa at komme mig af dette. Min Bøn er stedse for mig og Eder, at vi Alle maae leve og gjensee hverandre; min Glæde er stor i Herren, men den vil vorde fuldkommen, naar de, jeg har elsket og vandret iblandt, vorde udfriede, og jeg kan samles med dem her; lader os derfor bestandig erindre hverandre i Troens Bøn.

Det kom just nu i min Erindring, at dengang jeg boede i Kjøbenhavn i Br. Petersens Huus en kort Tid før vi kom i Menigheden, at han og hans Kone og jeg paa en vakker Foraarsdags Eftermiddag tog en Spadseretour udenfor Byen, og som Mormonerne ofte kom i hans Huus, faldt Talen naturligviis paa Mormonismen, og han fortalte mig om det tusindaarige Rige og det forjættede Land. Jeg, som dengang endnu ikke var troende, tænkte ligesom Folk ellers gjør i Verden, at det var et Bedrageri, og at de fik Folk til at reise over der for at blive Slaver, og jeg følte mig forbittret i mit Sind over, at Menneskene lode sig saaledes bedrage, men til samme Tid følte jeg Medlidenhed med dem, og mit Hjerte brændte af Nidkjærhed for at frelse dem, saa jeg sagde til Br. Petersen: Ak! om jeg var riig, ønskede jeg at gjøre en Reise derover for at see, hvorledes Folket har det, og saa komme tilbage og advare de Andre. Hans Svar til mig var: „Maaskee naar De kom over der, at De ikke ønskede at vende tilbage.“ Og han talte Sandhed.

Jeg ønsker ikke nu at komme tilbage, undtagen jeg var Mand, og Herren kaldte mig gjennem sine Tjenere til at gaae tilbage for at bære Vidnesbyrd for mine Landsmænd om Evangeliets Sandhed; thi stor og hellig er deres Kaldelse, som ere gangne ud iblandt Jordens Nationer for at indsamle Christi Faar og bringe dem hjem til Zion, og dersom de gaae frem med Nidkjærhed for Herrens Sag, og udføre deres Mission med Ære, hvor stor vil ikke deres Løn være for hver en Sjæl, de bringe til Herren. Nu vil jeg fortælle Eder, at jeg har været i Besøg i Weber-Fort, en 18 engl. Mile herfra. Jeg blev hentet derhen af en norsk Broder Mauritsen, som reiste igjennem Farmington, og kom hændelsesviis ind til Søster Haight, hvor jeg boer, for at faae noget at drikke, og jeg fik at vide, at han var gift med en dansk Søster ved Navn Hanna Sørensen, hvem jeg havde spurgt Adskillige efter, hvorfor hendes Mand tilbød mig at tage med ham hjem. Hun blev meget glad og overrasket ved at see mig. Hun boer paa et behageligt Sted, har et godt Stykke Land og et lille Huus. Hendes Mand vil bygge dem et nyt Huus efter Indhøstningen. De havde en lille Datter, 3 Maaneder gammel. Hanna bad mig at hilse hendes Moder og Søster. Jeg tilbragte en Uge hos hende, i hvilken Tid jeg besøgte adskillige danske Familier, som boer der, og hendes Mand kjørte os siden hen til Øst-Weber-Fort, 3 Mile herfra, hvor der boer mange Danske, hvoriblandt Bent Nielsen og hans Søn. Lina Larsen boer ogsaa der; hun beder at hilse Alle. Jeg opholdt mig der et Par Dage og morede mig iblandt de Danske, tog saa tilbage til det andet Fort, var der et Par Dage, hvorpaa jeg vendte tilbage til Farmington den 3die Juli. Den 4de var det amerikanske Folks Frihedsfest, der høitideligholdes overalt i Amerikas Forenede Stater. Her i Farmington feiredes den ogsaa ved Musik og Militairparade og Procession igjennem Gaderne. Idag er det den 24de, paa hvilken den store Fest holdes til Erindring om Kirkens Nedsættelse i Ørken. Den holdes i en Skov i Bjergene, flere Mile fra Saltsøstaden. Søster Haight er taget derhen i Selskab med den ældste Søn og hans Kone, og Haights Søster og hendes Mand; og jeg formoder, at flere tusinde Mennesker ere tagne derhen, men Mange kunde ikke være med, som maatte blive hjemme for at arbeide ved Indhøstningen, som nu er i fuld Gang; og de sige, at de aldrig have seet en rigere og mere velsignet Høst end i Aar. Da jeg er alene hjemme, benytter jeg denne Dag at skrive til Eder, og haaber, at I have modtaget mit første Brev. I April Maaned var jeg i Saltsøstaden for at modtage mine Velsignelser i Begavelses- eller Indvielseshuset. Det var den høitideligste og gladeste Dag i mit Liv; jeg ønskede, at I kunde været med mig, og været deelagtige i min Glæde. Jeg følte en Forsmag paa den tilkommende Verdens Herlighed og Glæde; men de dybeste og alvorligste Følelser gjennemtrængte min Sjæl ved Tanken om det store Ansvar, der nu hvilede paa mig for de store, høie og allerhelligste Pagter, som jeg havde indgaaet med Himmelens Gud, og jeg følte, at jeg var høit benaadet af den evige Fader, og jeg bad i mit Hjerte: „Fader! for Jesu Christi Skyld vær mig naadig, og giv mig Kraft til at holde Alt, og blive trofast indtil Enden."

Jeg vil nu slutte med at nedbede Israels mægtige Guds Velsignelse over hans Folk, og hans Riges Fremme i Skandinavien, og at hans Velsignelse maa hvile over Landets Konge og Øvrigheder, som styre Lovene, at de maae blive til

Beskyttelse for Guds Folk og Værkets Fremgang er mit Ønske og Bøn bestandigen i den Herres Jesu Navn!

Hils min Broder og Søster efter Kjødet, og alle Venner, Bekjendte og Troessødskende. Jeg har indlagt to Blomsterblade til Eder fra Zion.

Jeg forbliver Eders i den evige Pagt
Marie Louise Lautrup.

Blandinger.

Depescher fra Utah Expedition. Avisen „The Republican“ modtog Breve i Morges (den 8de Decbr.) fra Armeen indtil den 3die Novbr. Mormonerne havde drevet bort 600 Qvæghøveder i Paasyn af Oberst Alexanders Leir, nær Hams Fork, Green River. Den Dag Brevet skreves, antoges der, at Oberst Johnston havde sammentrukket sine Tropper med Alexanders, og at 14 Dage fra den Tid vilde Oberst Cooks Commando forene sig med dem. De forventede at overvintre ved Henrys Fork, Green River. De lede en heel Deel af Mangel paa Proviant og Beklædning, og Hestene styrtede af Mangel paa Fourage.

Gouverneur Cumming og de andre Embedsmænd for Territoriet havde besluttet sig til at forsøge paa at komme ind i Saltsøstaden, om muligt. (?)

Mormonerne ere bestemte paa at modstaae baade militaire og civile Embedsmænd. En Skærmydsel havde fundet Sted imellem Oberst Alexanders Tropper og Mormonerne, og 3 eller 4 af de Sidstnævnte bleve tagne til Fange.

The Democrat beretter, at Nyheder ere blevne modtagne ved Fort Larami fra Majors og Russels Fragttoge, at Regjeringens Træk- eller Lastdyr døde i stort Antal paa Sletterne.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
H. Jensen, Bornholm	40	„	1
S. Gudmundsen, Norge	88	„	„
N. Ädler, Skaane	137	3	„
Mathias Nilsson, Gotheborg . . .	37	3	„
P. Pedersen, Lolland	35	„	„
L. Nilsson, Stockholm	11	3	„
J. C. A. Weiby, Vensyssel	130	4	1
J. C. Klingbeck, Aalborg	259	3	9
L. O. Madsen, Aarhuus	185	„	„
P. Nielsen, Fredericia	60	„	„
Summa	984	4	11

Statistisk Rapport

over

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien.

for Halvaaret, endende den 31te December 1857.

Conferencer.	Grene	Af de Halvfjerds	Ældster	Præster	Lærere	Diaconer	Medlemmer	Døbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Totalsum
Danmark.												
1. Kjøbenhavn . .	19	2	87	42	43	20	754	146	72		9	948
2. Aalborg	18		41	13	14	2	270	55	30			340
3. Vensyssel . . .	17		54	6	12	6	236	65	34		1	314
4. Fredericia . . .	11		26	6	5	4	130	48	24		1	171
5. Lolland	9		17	6	4	2	84	20	22			113
6. Bornholm . . .	4		8	7	1	1	79	6	10			96
7. Fyen	11		27	4	3	4	76	31	17		1	114
8. Aarhuus	10		26	10	7	2	125	37	15			170
9. Skive	7		8	1	1	2	39	9				51
	106		294	95	90	43	1793	417	224		12	2317
Norge.												
10. Brevig	11		34	12	14	6	244	55	30		1	310
Sverrig.												
11. Skaane	14		34	42	22	15	361	107	37		3	474
12. Stockholm . .	7		28	7	10	6	136	35	8		1	187
13. Gøtheborg . .	4		11	3	4	3	44	9	3			65
	25		73	52	36	24	541	151	48		4	726
Summa . .	142	2	201	159	140	73	2578	623	302		17	3353

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af H. C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.